

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Martyrivm SS. Favstini Et Iouitæ, ex eo quod est per Surium, cui Ado & antiquissima Martyrologia fidem faciunt. Mortis sententiam accepere Anno Christi 122. Alexand. Pap. 2. Hadriani Imp. 3.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

744 MART. SS. FAUSTINI ET IOUITAE
tate, plenus bonorum operum, & admirandis
virtutibus ac miraculis clarus in monte, quibus
pem dicitur, beatum Deo spiritum tradidit, cuius
corpus in oratorio ab eo instar monasterij in-
structo, cum multis suorum lachrymis, con-
tum fuit; ubi per multiplicem Christi benigni-
tem eximia eius sanctitas in hodiernum usque
em miraculis claret.

Vita excedit
vir S.

Vide Czf.
Baron. Ann.
Tom. 2.

MARTYRIVM SS. FAUSTINI ET IOUITAE, ex eo quod est per Surium, cui Ado & antiquissima Martyrologia fidem faciunt. Mortuam sententiam accepere Anno Christi 112.
Alexand. Pap. 2. Hadrian Imp. 3.

15. Februar.
Patria Fau-
stini & Io-
uitae fratru.

Beatissimi viri Faustinus & Iouita, nobilitate in ciuitate Brixia orti parentibus Christi fidem, quam religiosa mente didicerant, instanti sollicitudine praedicabant. Erant enim non solum germanitate carnis coniuncti, sed etiam virtute spiritus ita vniti, vt concordia vbiq; studio, Christum annunciantes, copiosam regionis illius multitudinem, ad veram fidei cultum perducerent. Erat siquidem eo tempore eiusdem ciuitatis Brixiae Episcopus, Apollonius nomine, qui ob metum persecutionis sese in abditis occultabat. Is cum famulos Dei ardentissimo praedicationis feruore flagrare conspiceret, accessit ad se ecclesiasticis gradibus sublimauit. Denique Faustino, qui natu maior erat, presbyterij officium tradidit; Iouitam vero iunioris naturae frorum Christi numero sociauit. Susceptis itaque diuinis ministerijs, coepere tanto propensius veram praedicationis insistere, quanto magis eos sacerdotalis dignitas inuitabat.

Faustinus fuit
Presbyter, &
Iouita Dia-
conus.

Eo tempore Italicus Comes, qui Rhetiam populat

populis præerat. cum esset supra modum dæmo-
 nis cultibus occupatus, lumen quod ipse cæci-
 tatis suæ inuolutus tenebris respuebat, moliebatur
 etiam infano studio à suæ prouinc:æ homini-
 bus arcere. Vnde factum est vt veniente Hadriano
 Imperatore in partes Liguria, ad fluuium Adduā
 ei occurreret, ac talibus apud eum ore sacrilego
 interretur conquestionibus; Inuictissimè Impera-
 tor inquit, consule Romana Reipub. tuæ, consule
 sacratissimis dijs nostris; Sunt duo viri in ciuitate
 nostra Brixiana, qui nescio quem Christum præ-
 dicantes, plures iam à magnorum deorum no-
 storum ceremonijs auerterunt. Hos nisi vestri
 nominis censura coercuerit. certum est diuinam
 hæc in locis culturam obliterari. Audiens hæc
 Imperator plenam ei necis & suppliciorum om-
 nium in Christianos potestatem dedit. Qua acce-
 pit Italicus furore præceps, Brixiam iuit, & for-
 tissimos Christi athletas comprehensos suo con-
 spectui præsentari iussit. Qui cum adducti essent,
 Italicus Comes his ferè verbis eos aggressus est
 Edicto inuictissimi Imperatoris nostri constitu-
 tum est, vt omnes Christiani ad deorum nostrorum
 cultum transeant. Si qui verò repugnare inuenti
 fuerint, diuersis affecti supplicijs parère cogan-
 tur. Ad hæc Faustinus & Louita responderunt; Té-
 pus nostrum iam aduenisse credimus, quo exulta-
 re potius quàm terreri debeamus. Quod verò ad
 edictum attinet, nos huiusmodi edicto obedire
 diuino mandato prohibemur. Audiens hæc Itali-
 cus Comes, firmis eos carceribus vsque ad Impe-
 ratoris aduentum custodiri iussit.

Quinta autem die Imperator adueniens, vt
 primum per Comitem de eorum constantia
 certior factus fuit, iracundia commotus: Et quali,

Aaa 3 inquit

Hadrianus
 Imperator
 venit in Gal-
 lias.

Sistuntur
 martyres co-
 rã Italicò
 Comite.

Faustini &
 Louita præ-
 clarum re-
 sponsum.

746 MART. SS. FAUSTINI ET IOVITAE
inquit, sunt isti progenie, aut quibus natalibus
ti, ut ad nostram maiestatem audiendi referantur?
Cui Comes, Certè, inquit, ò Imperator, pro
claro admodum genere nati sunt: quippe, quod
parentes primas in huius civitatis senatu semper
tenuerunt, & qui summo deos nostros honore
profecuti sunt. Hi verò quibus præfugijs in eam

**Adducuntur
in Imperato
ris conspe
ctum.**

mentem impulsus sint, incertum habeo. Imperator
his auditis è carcere eductos suis aspectibus præ
sentari iussit. Quos cum multis blanditijs, & in
nibus verbis, ad Solis & Lunæ statuam adorandi
inducere conaretur, illi constanter negarunt, se
divinos honores ad Dei creaturas, & operima
num hominum villo modo translaturus. At Im
perator ad Solis statuam adductos iubet sacrifici
care, vel in tormentis acerbissimis vitam abijce
re. Tunc Iovita conuersus ad statuam, dixit. Tu

**Solis statua,
fit instar fu
liginis nigra,**

qui ad effigiem Solis formata es, transfigurare in
effigiem picis ad eorum confusionem qui te qua
si Deum adorant. Hæc cum dixisset, statua carbo
nè atrior reddita est. Cumque, mandate Impera
tore, ministri fuliginem spogijs abstergere, & pri
stinum ei splendorem reddere vellent, tota simul

**Redigitur
in fauillam.**

in fauillam resoluta est.

**Damnantur
ad bestias.**

Tunc Imperator ira vehementer excandescens,
fine mora ad bestias eos condemnauit. Puerum
quatuor leones aspectu sanè terribiles, in eos im
missi, qui grandi velocitate irruentes se ad Sancto
rû pedes proiecerunt: dimissoq; in terrâ capite,
vestigia eorum lingebant. Hæc cernens Hadria
nus leopardos adduci mandat; sed illi cum simili
beneficio martyres afficerent, vrsos dimitti iu
bet; atque ut acrius desæuient, latera eorum ar
dentibus faculis exuri præcepit, ut dolore stimu
lante vel inuiti irruerent. Hæc dum fierent, leo
nes

es & leopardi, impetu in ministros facto, ad vni-
 omnes deuorârunt: martyres verò inter bestias
 securi, summis diuinam potentiam ac bonitatem
 laudibus celebrabant. Tum Faustinus: ò Christia-
 norum tyranne, inquit, nondum tu diuinam po-
 tentiam agnosces? Vbi nunc sunt minæ tuæ, quas
 nobis intentabas? Nonne vides omnia tormenta
 tua Christi virtute superata esse? sed vt te victum
 eadem aliquandò fateare, addue si quæ alia præ-
 terea habes.

Hæc cum magno animo Imperatori insultans
 Faustinus diceret, Orphetus quidam, prophanus
 sacerdos, qui Imperatori sanguine iunctus erat,
 vti aliquo modo animum eius graui exulceratum
 iracundia sanaret: Bono (inquit) animo esto, ò
 Imperator, ego enim desperatos hos homines in-
 uicta Saturni Dei nostri potentia, à peste & exi-
 tio, in quod cæca mente miseri ruunt, liberabo:
 atq; ad maiestatis tuæ gloriam, sempiterna prædi-
 catione celebrandam, adducam. Hæc dicens, sub-
 iura Saturni statua, cum Sacerdotibus & Italico
 Comite ad locû certaminis perrexit. Vix propius
 accesserant, cum repente feræ furore percitæ in
 eos insiliunt, & temporis momento crudelem in
 modum dilacerant. Exoritur Paganorum clamor
 horribilis, quòd cernerent statuam bestiarû con-
 calcatam pedibus, suorum scædatam sanguine sa-
 cerdotum. Interim cum per vniuersam ciuitatem
 clamor vagaretur, atq; ad aures coniugis Italici,
 Afræ nomine, peruenisset, illa vehemèter morte
 viri sui percussa lachrymis & luctu deformata,
 ad locû conuolauit: deos oës deasq; impotentes,
 & miseros clamitâs. Quomodo enim, dicebat ad
 Imperatorem, opem ab ijs præstolabimur, qui fer-
 rarum rabie prostrati iacent? Hæc cum diceret,

Aaa 4 repu-

Bestiæ mini-
 stros Hadria-
 ni dilace-
 rant.

Faustinus
 insultat Hæ-
 dciano.

Feræ depo-
 rant Italici
 Comitem,
 cum multis
 alijs.

Afra, Calocerus, & alij multi, credunt in Christum.

Ferz obediunt mandato martyru.

Mittuntur in flammam martyres illi.

Sistuntur martyres Imperatori à Calocero magno cum honore.

repudiato idolorum errore, se cum Calocero alijs viris primarijs non paucis, credentium numero sociavit.

Hadrianus horum conuersione turbatus, multos martyres. Vsq̄quo mihi illuditis? Si Christus quem colitis verus Deus est, exite à feris liber. Tunc martyres ad bestias; te, inquam, in nomine Domini ad loca deserta, neque vlli omnino vim inferatis. Nec mora, recedentes ab eorum conspectu velut oues mansuetissimæ, montium deserta petierunt. Sed Imperator, qui totum horrendis peccatorum tenebris immeritus erat, ampliori indignatione correptus, in ardentem ignem globos eos proijci iussit. At martyres in modis flammis illæsi consistentes, expansis in calum manibus Deum laudabant. Imperator hæc vident magos eos esse clamitauit, & rursus in carcerem trudi præcepit: vbi angelica visitatione interpositæ noctis silentio confortati sunt.

Post hæc Hadrianus excelsum ante templum Martis tribunal erexit, vt ibidem crudelissimæ mortis sententia martyres condemnaret. Cum autem Calocerus ex officio eos vinclos adducere iuberetur, ille beatos martyres magna cum reuerentia præcedens, eo cum honore Imperatori illos exhibuit, vt non homines morti obnoxios, sed potentissimi alicuius regis legatos ducere videretur. Vndè Hadrianus suspirans, animique dolore permotus, in palatium se recepit. Faustumque ac Iouitam incito populo ad se adduci iussit, quos cum neque minis, neque blanditijs in suam allicere sententiam possent, tetra carceri ad diem persecutionis suæ mancipauit.

Interea

Interea Calocerus, inuento non longè à Brixiana ciuitate Apollonio Episcopo, cum omnibus suis ab eodem baptizatus est. Quo cognito Imperator, nimio furore succensus, omnes Caloceri ministros sine mora capite plecti, Caloceram vero vna cum Faustino & Iouita catenis astrictos, post se Mediolanum trahi iussit. Ingressi autem ciuitatem martyres, à sancto Apollonio, & uenera Christianorù multitudine, cum insigni charitatis officio excepti sunt, & mirificè ad certamen intrepidè subeundum confortati. Tertio autem die in thermis Herculaneis (vbi Hadrianus tribunal parauerat) iussi sunt dijs sacrificium offerre. Illis verò constanter respondentibus, se nullo modo demonijs & inanibus simulacris, sed Deo vero tantùm sacrificaturos, Hadrianus stimulis furoris exagitatus, iussit liquefactum plumbum singulorum ori infundi, ve simul cum acerbissimo cruciatu vitam extorqueret; sed plumbum mox in eos qui illud infundebant, resiliens, nullum martyribus dolorem intulit.

Post hæc eculeo iniectos, resina, stupa, & oleo vna cum eculeis exuri iussit. Et quidem igne accenso, flamma ingens ad sydera tendebat; sed martyres in medio incendij illæsi permanentes, Christi virtutem & eximiam erga suos benignitatem voce maxima prædicabant, populùmq; ad veritatis cognitionem inuitabant. Et sanè multi rei miraculo permoti clamabant: Magnus est Deus Christianorum; & abiurata nefanda idolorum impietate Christo alacres & læti nomina dabant. Confusus igitur Hadrianus, nesciensque quo furore & quibus potissimum cruciatibus Christianorum virtuti occurreret, Romam iturus: victos omnes ferro, per singulas ciuitates

Aaa 5

multis

Calocerus, cum omnibus suis baptizatur, ab Apollonio Episcopo, Faustino Iouita, & Calocerus victi, ducuntur Mediolanum.

A plumbo nihil caduntur.

Multi credunt in Dominum.

* hunc vo-
cat Ado Sa-
prium.
Calocerus
Mediolani
martyrium
subit.

multis cum opprobrijs trahi iussit. Calocerus ve-
rò * Fabricio cuidā apud Alpes Cotias traditus,
postquam multa ibidem pro Christi nomine pe-
pessus esset, ad extremum Mediolanum redactus
præclaram martyrij coronam accepit.

Porro Faustinus & Iouita Romam perducti,
cum ab Hadriano: ad immolandum dijs compel-
lerentur, ipsique maiori constantia resisterent, de
populum cum verbo fidei, tum exemplo virtutis,
ab impia idolorum superstitione ad Christum
attraherent, Hadrianus, nè grauiora impietatis
sue damna ab illis pateretur, eos Aureliano Ce-
mici extremo afficiendos supplicio tradidit. Qui
cum eos ad Brixianam ciuitatem reduxisset: &
multis nequiquam verbis, de immolandis deo-
rum sacrificijs compellasset, iussit eos extra Ciui-
tatis portam in via Cremonensi capitalem subire
sententiam. Quam positos in terram genibus, la-
cum gratiarum actione à lictoribus exceperunt,
quintodecimo Kalend. Martiarum.

Faustinus &
Iouita de-
collantur.

Vide Caf.
Baron. An-
nal. Tom. 2.

CERTAMEN S. ONESIMI, DISCI-
puli S. Pauli Apostoli, primi post S. Timotheum, E-
piscopi, ex eo quod est per Metaphr-
sten. Martyrium fortiter consummatum an-
no Redemp. human. 110. Anaclet.

8. Traian. Imp. 11.

16. Februar.

Onesimus
sistitur ad
tribunal.
Præclaræ
laudes O-
nesimi.

Cum Romæ Satanas suam in Christi seruos
maximè exerceret rabiem, Onesimus, Pau-
li Apostolorum principis discipulus egre-
gius, fuit à Præfecto vrbis Tertullo ad Traiani
Imperatoris tribunal furibundè protractus. Hic
est Onesimus ille qui Apostolicis decoratur testi-
monijs. Hic est, qui sua integritate vitæ, & morum
probitate, diuino illi Paulo persuasit, vt literis
pro